

да си шавна крилата; та че и сега оште приспивамъ пиленцата си, и имъ пѣа пѣсна. А ви, какво сте извършили днесъ? На училиште не ходихте, ништо не научихте, бѣенѣете по градина та, па оште и другити бѣркате да не работетъ. Иа си вървѣте тамъ, дѣто ви са пратили; трѣбова да знаете, че почиване и игране је угодно само на оногова, който си је свѣршилъ работата.

Дѣцата се засрамили: отишли на училиште то, ако и да било вече късно, нѣ чели съ все еръдце.

ДѢЦА ЗАВОЖДАТЪ НА ЈЕДНО УЧИЛИШТЕ.

I.

училиште то.

1. Двѣ дѣца, Стоанчо и Драганчо, станали јединъ понедеѣлникъ много рано. Тип одавна чакали тоја понедеѣлникъ, зашто то въ тоја день шѣбли да ги заведатъ на училиште.

Татко имъ ги велъ да ги заведе на училиште то и имъ реклъ: „да гледате да станете добри и разумни дѣца: да слушате учительтъ и да се учите добрѣ.“

2. Дѣцата, като повѣрвѣли съ татка си, запрѣли се при једна голѣма сграда. Това било училиште то. Оште било рано, та училиштето било затворено. Татко имъ потропалъ на вратата, и излѣзълъ јединъ бѣлобрадъ старецъ. Тоја старецъ билъ пазачъ на училиштето и се викалъ Вълканъ. Той дѣржалъ въ рѣка метла и бѣрсалка.

Стоанчо и Драганчо влѣзли съ татка си въ училиште то. Татко имъ казалъ на дѣда Вълкана, че води нови ученици и попиталъ за учительтъ. Дѣдо Вълканъ казалъ, че је оште рано, та учительтъ го нѣма. Татко имъ на дѣцата помолилъ дѣда Вълкана да обади на учительтъ, че је довелъ нови ученици и си отишълъ, зашто то си ималъ работа, нѣ казалъ, че той ште дойде да се види съ учительтъ.

3. Дѣдо Вълканъ завелъ дѣцата въ стајата, дѣто се учеть дѣцата, казалъ имъ да сѣднатъ на јединъ чинъ и да сѣдетъ мирно, па велъ да си мете. Освѣнъ Стоанча, Драганча и дѣда Вълкана, нѣмало другъ никой въ стајата. Дѣцата, безъ да се поклатетъ отъ мѣсто то си, гледали плахо наоколо. Стајата била голѣма и висока, имала двѣ врата и шесть прозореца.